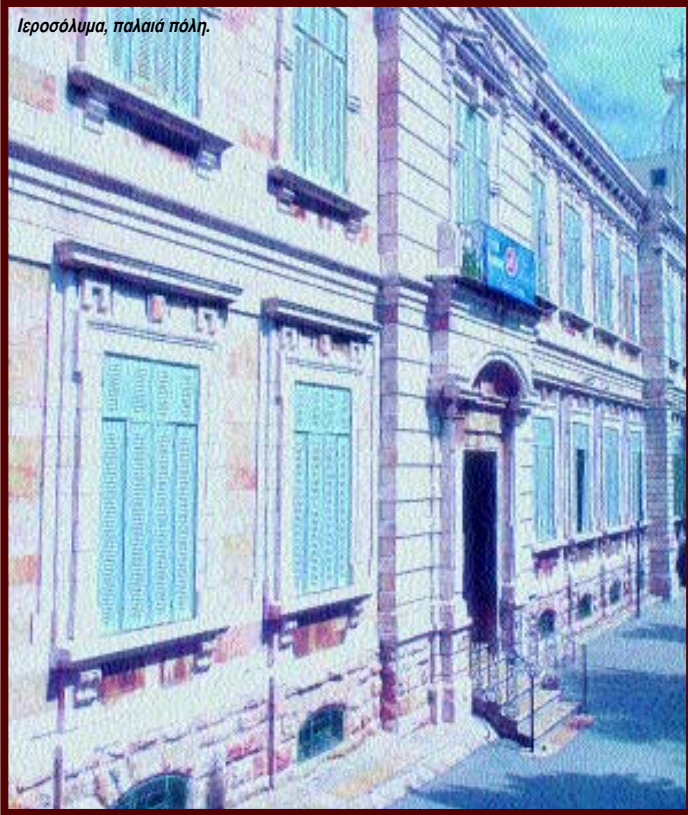
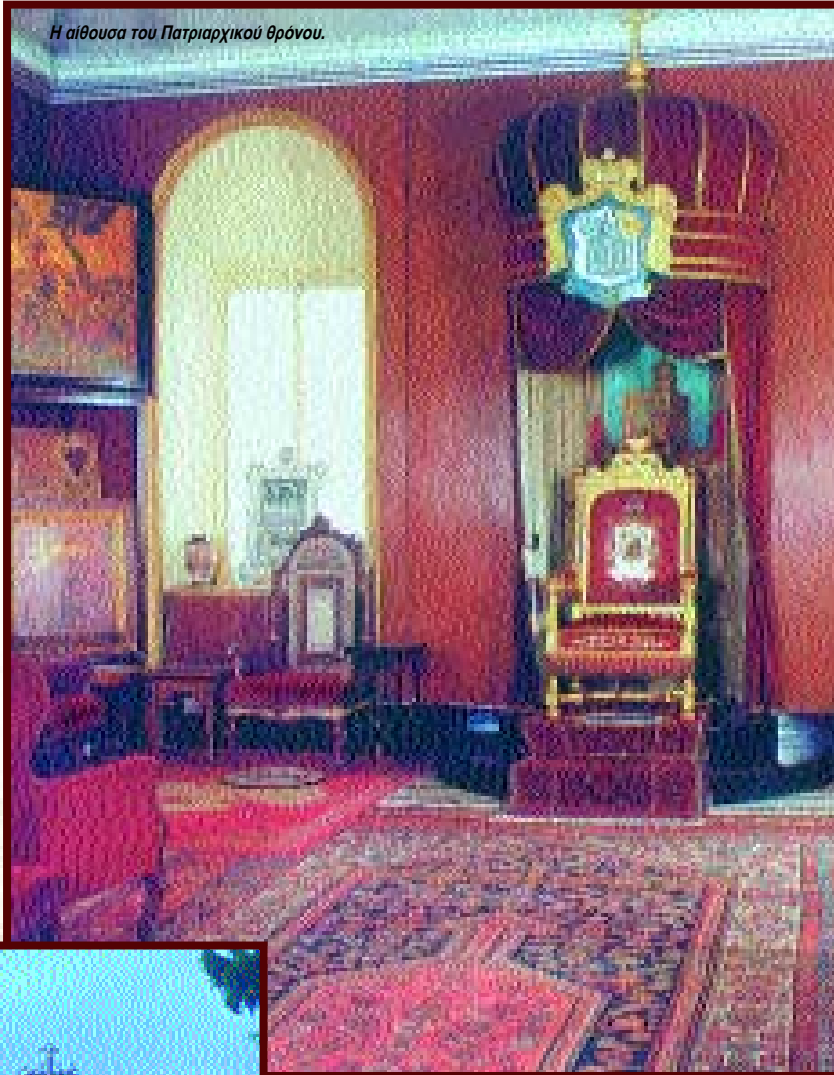

Ιερουσόλυμα, παλαιά πόλη.

Η αίθουσα του Πατριαρχικού θρόνου.

Μικρή Γαλιλαία, περιοχή στο Ορος των Ελαιών.

Οι ΤΕΛΕΥΤΑΪΟΙ 250 ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

ΣΤΑ ΠΡΟΘΥΡΑ ΤΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗΣ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ, ΜΙΑ ΑΠΟ
ΤΙΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ, ΖΗΤΆ ΤΟ ΧΕΡΙ ΒΟΗΘΕΙΑΣ,
ΤΌΣΟ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΆΤΟΥΣ ΌΣΟ ΚΑΙ ΤΟΥ **ΣΑΕ**

«**Η** Ελληνική Κοινότητα Ιεροσολύμων ζει και συνυπάρχει με το Ελληνορθόδοξο Πατριαρχείο των Ιεροσολύμων από αρχαιότατων χρόνων - δεν θα ήταν υπερβολή να μιλήσουμε για αλληλεξάρτηση που οδηγεί αναπόφευκτα σε μια κοινή πορεία - και προσφέρει το κατά δύναμιν στη διατήρηση του Πατριαρχείου και των επί των Αγίων Τόπων δικαίων του Ελληνικού Γένους, τα οποία αποτελούν την πολυτιμότερα και αγιοτέρα κληρονομιά του Γένους μας», τονίζει ο εκπρόσωπος της Ελληνικής Κοινότητας της Παλαιάς Πόλεως των Ιεροσολύμων στο ΣΑΕ, ιατρός κ. Νικόλαος Νίνος

Δυστυχώς, όμως, δυσμενείς συγκυρίες και ανώμαλες πολιτικοοικονομικές καταστάσεις, όπως ο Παλαιστινοεβραϊκός πόλεμος του 1947 και ο εξαιτίας του διαχωρισμός της πόλης των Ιεροσολύμων σε παλαιά και νέα, οδήγησαν την άλλοτε ανθούσα Ελληνική Κοινότητα της πόλης στο μαρασμό και την ολοσχερή, σχεδόν, εξαφάνισή της.

Κατά τη διάρκεια του πολέμου, οι περισσότεροι Έλληνες που ζούσαν στη νέα πόλη κατέφυγαν στην παλαιά, στους κόλπους του Πατριαρχείου, για ασφάλεια, με αποτέλεσμα να αποκλειστούν εκεί μετά το τέλος του πολέμου και να χάσουν τις περιουσίες που είχαν στη νέα πόλη.

Οι, δε, Έλληνες της παλαιάς πόλεως, λόγω της αδυναμίας τους να επιβιώσουν υπό τις νέες συνθήκες, μετά το διαχωρισμό, και καθώς δεν ήταν εύκολη η προσέλευση νέων Ελλήνων, αναγκάστηκαν να μεταναστεύουν, με αποτέλεσμα τη δραματική συρρίκνωση της Ελληνικής Κοινότητας, που σήμερα απαριθμεί μετά βίας 250 άτομα, ενώ το 1947 ξεπερνούσε τα 7.000 μέλη.

«Παρόλα αυτά πιστεύουμε ότι η πορεία αυτή δεν είναι χωρίς επιστροφή», εκτιμά ο εκπρόσωπος της Ελληνικής Κοινότητας της Παλαιάς Πόλης των Ιεροσολύμων στο ΣΑΕ. Την αισιοδοξία του αυτή εδραϊώνει σε μια σειρά «διορθωτικών κινήσεων», οι οποίες όπως τονίζει, «μπορούν και επιβάλλεται να γίνουν προς τη σωστή κατεύθυνση, με στόχο την αναζωογόνηση της Ελληνικής Κοινότητας Ιεροσολύμων».

Σε αυτές, όπως αναφέρονται σε υπόμνημα που η Κοινότητα κατέθεσε στην πρόσφατη Α΄ Τακτική Συνέλευση του ΣΑΕ στην Θεσσαλονίκη, συγκαταλέγονται:

- Η βοήθεια του Ελληνικού Προξενείου και του Πατριαρχείου, προκειμένου να αντιμετωπιστούν τα προβλήματα που συναντούν οι Έλληνες, όσον αφορά στην εξασφάλιση της μόνιμης διαμονής τους στο Ισραήλ, ακόμα και αν έχουν γεννηθεί εκεί.

- Το θέμα της εκπαίδευσης των ελληνοπαίδων

- Η εξασφάλιση κατοικίας και εργασίας

- Το θέμα της διεκδίκησης των κατασχεθέντων περιουσιών των Ελλήνων της Νέας Ιερουσαλήμ, με τη μεσολάβηση του ελληνικού κράτους, ενόψει, μάλιστα, του γεγονότος ότι οι Εβραίοι της Ελλάδας αποζημιώθηκαν για τις περιουσίες που έχασαν, κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Συνολικά εκτιμάται ότι η αξία τους ανερχόταν το 1947 στις 1.664.145 λίρες Παλαιστίνης (περί τα 4.659.606 δολάρια ΗΠΑ).

- Πιο στενή συνεργασία των δύο τμημάτων, στα οποία διαιρέθηκε η Ελληνική Κοινότητα το 1948, σε μια προσπάθεια υπέρβασης των αντίξων πολιτικών συνθηκών.

- Το θέμα των συντάξεων και των άλλων δικαιωμάτων (ασφάλειες, μόνιμη διαμονή κ.α.) των Ελλήνων που επιθυμούν να εγκατασταθούν μόνιμα στην Ελλάδα, με τη μεσολάβηση του ελληνικού κράτους.

«Η συμπαράσταση προς την Ελληνική Κοινότητα της Ιερουσαλήμ θα είναι μια κατ' ουσίαν συμπαράσταση προς το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων, το οποίο τελευταία αντιμετωπίζει πολλά προβλήματα και κινδυνεύει», καταλήγει ο κ. Νίνος. Αλλά πάνω από όλα αυτά, πρέπει να διαφυλαχθεί και, οπωσδήποτε, να προστατευθεί και να αναπυχθεί η παρουσία του Ελληνικού Γένους στους Αγίους Τόπους. Διαφορετικά, θα χαθεί, όχι μόνο ένα τμήμα της Ελληνικής Ιστορίας αλλά και μια ελληνική Πατρίδα.

Β.Β. ■

